

Nr. 23 Școala Gimnazială
Septembrie 2017 "SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA"

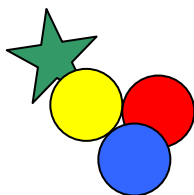
Aleea Lunca Cernei Nr.3 – București, sector 6

Tel: 021.444.25.15; www.scoalagimnaziala176.ro, scoala176buc@yahoo.com

"Orizonturi"

Creații ale elevilor din clasele I-VIII

Revistă caleidoscop

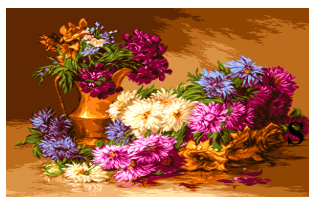

Din acest număr:

Zâna Apelor

Puternicul Codiță

Poezia crizantemelor

Să cunoaștem universul copiilor

Colectiv redacțional:

Redactor șef: elevă: Andrada Brătescu, clasa a VI-a B

Secretar redacție: elevă: Laura Georgescu, clasa a VI-a B

Corector: prof.dr.: Daniela Țăpârdea

Tehnoredactor: Informatician: Rodica Vîrban

Redactori:

Prof. l. engleză: Antonela Grigore

Ruxandra Iftode, clasa a VII-a B

Delia Brandabur, clasa a VII-a B

Munteanu Mădălina, clasa a VII-a A

Coordonatori:

Prof.dr. Daniela Țăpârdea

Secretar: Paula Gogu

Bibliotecar: Ioana Gramaticu

Informatician: Rodica Vîrban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Orizonturi: [revistă școlară]/red.: Grigore, Antonela.-
București, 2017.

Orizonturi (București. Online.2010) =

ISSN 2601 – 0755

ISSN-L 2601 – 0747

CZU: 82-93-34 = 135.1

Zâna Apelor

Din bătrâni se spune că, odată, pădurile din România erau altfel. Fiecare parte a României avea pădurile sale păzite de o zână. În Ardeal era o zână, în Moldova, una, în Muntenia, una. Și ele fermecau și vrăjeau pădurile.

Zâna din pădurile Ardealului era cea mai mică, ele fiind surori. Zâna din pădurile Moldovei era sora mijlocie, și cea din pădurile Munteniei, cea mai mare.

Zâna din pădurile Ardealului avea puterea de a controla animalele. Putea vrăji toate dihăniile și să le pună asupra Marilor Puteri, ce voiau mereu să ne învingă. Pe ea o chema Zâna Animalelor.

Zâna din pădurile Moldovei avea puterea de a controla apele. Râurile și lacurile înghețau la suflarea ei. Tot ea avea puterea de a porni ploile și furtunile. Pe ea o chema Zâna Apelor.

În sfârșit, zâna din pădurile Munteniei, avea puterea de a controla solul. Dacă cineva străin călca pe pământurile noastre, ea se înfură, și unde nu începea pământul a se

adânci și a-l băga pe om în groapă, apoi se astupa cu iarbă, lăsându-l pe om înăuntru. Pe această zână o chema Zâna Pădurii.

Într-o zi, Marile Puteri

se hotărâra să ne asalte pădurile și să fure toate bogățiile de acolo. Zânele, îngrijorate, merseă numaidecât să dea de veste armatei române, care se adună toată cu toți soldații. Când a venit ziua cuceririi, Marile Puteri primiră vestea că trebuiau să treacă de trei probe. Dacă le vor învinge pe toate zânele, atunci bogățiile noastre din păduri vor fi ale lor. Dar de nu le vor învinge pe toate trei, atunci se vor retrage în țările lor.

Prima era Zâna Animalelor, care li se adresă soldaților români.

– Eu voi slăbi Marile Puteri, făcând animalele de pradă să mănânce soldații. Voi vă veți lupta cu restul soldaților.

Și începură apoi a se lupta cu dușmanii noștri. Ursul, vulturul și alte animale omorau nemilos soldații străini, iar soldații noștri se luptau ca niște tigri cu restul soldaților. La un moment dat însă un soldat călare taie capul ursului,

slăbind-o astfel pe Zâna Animalelor. Marile Puteri îi învinseră pe soldații noștri și plecară la Zâna Apelor în timp ce Zâna Animalelor își dădu duhul.

Când soldații ajunseră la Zâna Apelor, aceasta se adresă soldaților români:

– Eu voi slăbi armatele străine prin furtuni, le voi îneca în râuri și mlaștini. Voi vă veți lupta cu restul.

Și începură a se lupta cu dușmanii noștri. Și se luptară nemilos învingând soldații și slăbind armata. Crezură că vor învinge, dar, brusc, scufundându-se într-o mlaștină, un soldat străin lovi cu paloșul în mlaștină și începu a curge sânge, iar Zâna Apelor ostenită și slăbită, rugă pe soldații noștri să meargă la Zâna Pădurii cea înțeleaptă și să-i ceară sfatul pentru când vor lupta. Apoi căscă o dată și își dete duhul.

Dar unde se porniră la drum soldații noștri, de merseră ca vântul și ca gândul, la Zâna Pădurii, să ceară ajutor, ca și până atunci. Ea zise:

– Eu vă voi lăsa pe voi să vă luptați cu armata Marilor Puteri, dar și eu voi lupta, voi face un vârtej în pământ, care va scufunda mulți soldați. Împreună vom face armata vrăj-

mașă să se retragă!

Și când ajunseră și soldații străini acolo, ai noștri ostași, ascunși după copaci, se repeziră asupra lor și se luptară, și se luptară cu dâșii până armata noastră a ostenit. Săriră ostașii străini să ia bogății, dar, tocmai când totul părea pierdut, pământul începu a se încovoia, până ajunse sub formă de vârtej, și unde nu îi scufundă pe soldați, de nu mai rămase niciunul, nici să se poată întoarce la Marile Puteri, să dea de veste că au fost învinși. Și, deodată, răsăriră cele două zâne mai mici. Minunata victorie le reînviase. Le spuseră soldaților români că luptaseră foarte bine, dar îi mulțumiră mai ales Zânei Pădurii pentru curajul ei și pentru ingeniosul plan pe care îl avusese.

Și-au trăit toate trei fericite, continuând să apere pădurile române cu strictețe. Iar eu încălecai pe-o șarpe și v-o spusesei dumneavoastră așa!

*Elev: Ardeleanu Victor
Clasa a V-a B*

Halloween

Este o sărbătoare împrumutată,
De la americani luată.
E o sărbătoare mărunță,
Dar de copii iubită.

Numele nu vi-l voi spune,
Fiindcă v-ați dat deja seama,
Că-ncepe cu H și se termină EEN.

Copiii se costumează,
Pe hărți anumite străzi marchează,
Ș-o-ntreagă noapte se colindă.

De nu v-ați dat seama,
Numele eu vi-l voi spune,
Și anume HALLOWEEN.

*Elevă: Burlacu Bianca Elena
Clasa a IV-a A*

În spațiu cu astronautii

Ei ieșiră,
Pe lună aselenizară,
Dar înapoi intrară,
Căci era un monstru-afară.

Ei luară lasere și îl omorâră.
Apoi luară monstrul și plecară.

Ei sunt fericiți și împliniți,
Deoarece au fost medaliați.

Elevă. Burlacu Bianca Elena
Clasa: a IV-a A

Ziua de Halloween!

Abia aștept ziua de Halloween! În acest an mă voi costuma în schelet, ca și colega mea Bianca. Suntem cele mai bune prietene!

Anul trecut ne-am machiat și arătam atât de haios, încât nu ne puteam opri din râs.

Sărbătoarea de Halloween este așteptată cu bucurie de toți copiii.

Îmi place foarte mult Halloween-ul!

*Elevă: Băranceanu Alessia
Clasa: a IV-a A*

Legenda autorului

Odată ca niciodată,
Într-un dulap uitat de lume,
Există o carte veche,
O carte fără nume.

Ea a fost lăsată
De un autor cu un nume,
Pe care nu vi-l pot spune,
Pentru că a fost vrăjit.

Cine va găsi cartea,
Va cunoaște un mit,
Iar soarta sa va fi o legendă.

Oare ce se va întâmpla
Cu cel care va găsi cartea?
Va supraviețui?
Nimeni nu-și dă seama...
Nimeni nu va ști!

*Elevă: Sima Alexia
Clasa: a IV-a A*

O farsă

Într-o zi, eu și fratele meu am ieșit la plimbare în parc. Acolo ne-am întâlnit cu verișorii noștri, am stat puțin de vorbă și am hotărât să facem o minipetrecere.

Seara, când au ajuns verișorii, am început să creăm fel de fel de jocuri. Băieții stăteau într-o cameră și se jucau pe telefoane, iar noi ne jucam de-a mama și copilul.

Într-un final, băieții au adormit, iar noi două ne-am gândit să le facem o farsă. Am decis să punem pe jos o cutie cu bomboane și frișcă.

Dimineața ne-am dus la ei să vedem ce se întâmplă. Când s-au trezit au călcat pe acele cutii și toată frișca a sărit pe ei.

În acea dimineață am râs mai bine ca niciodată.

Elevă: Negoită Lavinia
Clasa: a IV-a A

Ghicitori

Ce dihanie ciudată,
Cu gât lung și gură mare,
A-nghițit, așa, deodată,
Tot ce-i pulbere-n covoare
(Aspiratorul)

Ce pasăre nu stă în pom,
Duce-n spinare om,
Zboară și se pierde-n zări,
Trece peste mări și țări.
(Avionul)

Omul strânge cât trăiește,
Și la ea el se gândește,
Pentru ea el pătimește.
(Averea)

Știați că...

Cuvântul „fotografie” provine din limba greacă și se poate traduce prin „scriere cu lumină”.

Lumina parcurge distanța de la Soare la Pământ în 8 minute și 20 de secunde.

Muntele Everest crește în fiecare an cu 4 milimetri.

Cărțile lui Mihai

Era odată un băiat, pe nume Mihai.

Lui îi plăcea să citească, dar doar cele mai vechi cărți din biblioteca mamei sale. Mama sa, în schimb, nu-l lăsa să le citească deoarece ele se puteau degrada.

Totuși, în fiecare seară lua câteva cărți pe furiș, sărea pe geam, se cățăra în pom și ajungea în căsuța din copac, iar acolo începea să citească. S-a întâmplat de multe ori asta...

Dar, într-o seară, când a luat cărțile, a scăpat una din ele iar mama lui a sărit din pat și a strigat:

– Hoții! Hoții! Să mă ajute cineva! striga ea cât o țineau puterile.

Mihai, auzindu-și mama, dădu drumul cărților și o zbughi în camera sa. Noaptea fusese de coșmar pentru Mihai și mama sa.

În seara următoare, Mihai se deghiză-ntr-un hoț: masca-și luă, pe picioroange se urcă, în negru se îmbracă și în buzunar unt băgă. De ce unt? Poate asta vă-ntrebați. Dacă da, o să aflați. El strigă din cameră:

– Mamă, mă culc! Nu mă deranja! Acum poate începe acțiunea!

El își făcu din cearceaf o sfoară de evadat. O-ntinse pe geam și coborî pe ea, fiind față-n față cu propria casă.

– Îmi pare rău, căsuță, dar o fac pentru mama! El luă o piatră și o aruncă în geam.

Intră pe geamul spart și merse până la biblioteca mamei sale și aruncă două cărți pe jos. Poliția era deja la ușă! Ce mai, erau deja în casă! Acum Mihai sau mai bine zis „hoțul” era în celulă.

– Unde îmi este untul? se întrebă Mihai.

El își scoase untul și și-l puse pe brâu, mai bine zis și-l pune pe tot corpul. Era plin de unt! Totuși, doar pentru a ieși printre niște gratii.

Mihai începu să alerge până acasă, se urcă pe sfoara de evadat și se culcă. Pentru el a fost o zi obositoare!

Nu vi se pare adevărat?

Credeți-mă, este!

Elevă: Predescu Eva

Clasa: a IV-a A

Toamna are roade

Toamna-i plină de roade
Are fructe și de toate.
Multe mere, multe pere
Nu mai sunt nici rândunele.
Strugurii sunt aurii
Să îi adunăm din vii.
Legumele-s gata toate,
În borcane îndesate.
Așteptăm să le mâncăm
De gust să ne bucurăm!

*Elevă: Nae Maria
Clasa a III-a A*

Toamna

După o vară fierbinte cu zile minunate și lungi, toamna a venit în caleașcă de frunze moarte, iar lacrimile lui septembrie udă pământul. Din cer se scutură o ploaie albastră, iar păsările călătoare pleacă vâslind în înălțimi.

Toamna pictează copacii goi iar apoi merele aurii cu miros parfumat și miez dulce împreună cu fructele gustoase ajung în cămară. Pământul stors caută odihnă, iar găzele plâpânde, amorțite de frig, caută adăpost. Plouă întruna și bate vântul rece și, iute, iar picăturile de argint stropesc pământul. Pădurea este ca un castel din basme, copacii roșiatici și zâna cu rochie de frunze argintii privește începerea toamnei. Razele soarelui sunt din ce în ce mai palide, iar soarele stă ascuns după norii cenușii. A ruginit frunza din copacii mari în timp ce toamna plânge cu lacrimi de ploaie. Bruma apleacă florile gingașe spre iarna ofilită, iar vietățile pădurii se grăbesc să-și adune provizii, ca apoi să se culce în viziuni.

Norii albi din care săgetau ace de gheață, cheamă copiii la școală, iar zilele umede și reci vestesc sosirea iernii. Un vânt potolit aduce mireseme de toamnă, iar sunetul cristalin al clopoțelului se grăbește să amintească tuturor că anotimpul hărniciei și al roadelor a sosit.

*Elevă: Dumitrașcu Irina
Clasa a III-a C*

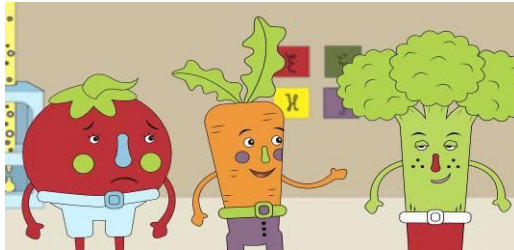
Legumele certărețe

În borcanul din cămară
Legumele se arată iară.
O vânătă laudăroasă
Tot discută cu o varză.
Un ardei gras cam boros,
Le spune: ”- Stați jos!”
Morcovul, înțelept de fel
Zice de cartof:
„ – Ia uitați-vă la el!
Mic și murdar de pământ
Să fiu prieten cu el? Nici gând!”
Roșiile dolofane
Au și ele ceva toane.
Se uită la dovlecel
Că e mic și subțirel.
„ – Uită-l soro, pricăjitul,
Nu-i ca noi, amărâțul.”

Ceapa este mândră tare
Că are un frate mai mare.

Ardeii roșu cel iute
Te face să plângi pe rupte!
Dovlecelul cel burtoș
Zice și el de jos:
„ – Frățioare pepenaș
Bine-ți șade-n butoiaș!
Dar nici eu nu-s mai prejos,
La plăcinte sunt fălos!”
Păstaia mai rușinoasă,

Nu-ndrăznește să le spună
Castraveților de glumă.
„ – Știți voi unde o sa nimeriți?
În salată, tăiați în bucăți mici!”
De când lumea și pământul
Legumele își spun cuvântul,
La ceartă se dojenesc.
Dar tot se împrietenesc.
Pe rând sau împreună,
Le mâncăm cu voie bună!

*Eleva: Stan Alexandra Nicole
Clasa a III-a A*

Crizanteme de grădină

Au înflorit crizantemele,
Flori multicolore, luminoase,
Au în petale raze de soare,
Se revarsă în buchete voioase.

Hai să privim cu dragoste
Uimiți, de gingașa lumină
La crizantemele proaspete,
Simțim parfumul de toamnă.

Vom privi cu nostalgie
Dragi crizanteme din grădină,
Cum soarele auriu reînvie
Dar iarna tot ar vrea să vină.

Elevă: Dragomir Miriam

Clasa: a VI-a C

Legenda Crizantemelor

Trăiau pe o pajiște două crizanteme frumoase: una albă și una galbenă. Într-o zi le-a văzut un grădinar care s-a îndrăgostit de cea galbenă. I-a cerut permisiunea să o ia acasă, să o facă mai atrăgătoare și să o hrănească mai bine.

Crizantema galbenă a fost atât de încântată de vorbele grădinarului, încât a uitat complet de sora ei. Crizantema galbenă devenea tot mai frumoasă cu fiecare zi ce trecea, petalele ei erau lungi și ondulate, frunzele curate, bine îngrijite. Într-o bună zi a venit la grădinar primarul satului. Acesta căuta o crizantemă perfectă ca model pentru blazonul familiei regale. Nu i-a plăcut crizantema galbenă. El dorea una albă, simplă. La întoarcerea spre casă a dat întâmplător peste crizantema albă de pe câmp. Primarul i-a spus ca a văzut-o pe sora ei, crizantema galbenă, dar nu i-a plăcut. Ea era mult mai frumoasă. Auzind aceste vorbe, floarea s-a mai înviorat. A fost transportată cu multă atenție și când a ajuns la curtea regelui, toată lumea i-a admirat perfecțiunea.

Au venit artiști din toate colțurile țării ca să o admire și să o picteze. În scurt timp crizantema a fost pictată pe toate lucrurile de preț ale regelui: pe cuțite lăcuite, pe armură, pe îmbrăcăminte, pe așternut, pe perne. Când ridica privirea, se vedea și pe pereți. Arata splendid! În timp ce chipul crizantemei albe a rămas imortalizat pe obiecte de preț, crizantema galbenă a fost admirată de vizitatori, dar admirația lor a avut un caracter efemer.

Elevă: Columb Andreea Nicoleta
Clasa: a VI-a C

Să mă împrietenesc cu un copil fără încredere în el ?

La noi în clasă fiecare are un grup de prieteni. În fine, nu chiar fiecare... Este o fată, Natașa, care stă în ultima bancă. Dacă nu am fi auzit-o răspunzând la ore, am fi crezut că este mută.

Natașa a venit la noi, în clasa a cincea. Restul ne cunoșteam din clasa a patra. La început, băieții au râs de ea, fiindcă nu vorbea cu noi, batjocorind-o permanent. Aceasta nu îi băga în seamă. Mie imi era teamă să vorbesc cu ea. Într-o zi, Natașa a venit la școală plângând. Atunci am uitat că îmi era teamă de ea. M-am dus să văd ce are. Inițial nu a vrut să vorbească, dar apoi a început să povestescă ce pățise. Aveam dirigentie, iar Natașa vroia să vorbească doar cu mine. Așa că diriginta ne-a lăsat să mergem să vorbim.

Atunci când era mică, tatăl ei o bătea pe mama ei. În final cei doi au divorțat. Natașa a rămas cu tatăl ei. Mai mergea și la mama ei o singură zi în fiecare lună. În acea zi este foarte fericită. În restul zilelor este foarte nefericită. Tatăl ei o bătea și dacă lua nota 8. Când spăla vasele și uita să curețe o farfurie, el o spărgea aruncând-o de podea și apoi începea să și tipe la ea.

Eu am ascultat-o fără să o întrerup.. Am fost foarte impresionată de ce mi-a povestit. Am fost foarte supărată pe mine că nu am încercat să vorbesc cu ea mai demult. Am încercat să o calmez, să o liniștesc. I-am spus că voi fi prietena ei întodeauna și voi încerca să o ajut în toate problemele pe care le are. Am vorbit cu doamna dirigintă. Mama Natașei a venit la școală și doamna dirigintă i-a povestit

necazurile Natașei. Mama ei știa necazurile fetei. Dar pentru că îi era frică de tatăl fetei nu a deschis proces ca fata să rămână la mama sa și nu la tatăl său. După o perioadă de timp, mama Natașei a câștigat procesul. Acum Natașa stă cu mama ei și este foarte fericită atât acasă, dar și la școală.

Ea a fost acceptată de toți colegii noștri. Ea se simte foarte bine în clasa noastră.

În viitor noi trebuie să fim mult mai toleranți: să nu mai etichetăm oamenii și să nu-i batjocorim așa cum au procedat colegii noștri cu Natașa.

Prin comportamentul nostru trebuie să fim toleranți față de colegi, prieteni, părinți și față de profesori.

Dacă suntem toleranți, trăim în armonie și îi acceptăm pe cei din jur cu toate problemele pe care le au.

*Elevă: Georgescu Laura
Clasa a VI-a B*

Zâna

A fost odată o fată pe nume Zâna. Ei îi plăcea foarte mult să călătorească, îndeosebi prin păduri.

Într-o frumoasă zi de primăvară, Zâna a hotărât să meargă împreună cu prietenul ei cel bun, pe nume Rex, o necuvântătoare minunată fără de care nu mergea nicăieri. Timpul era plăcut, cerul albastru, limpede ca apa cristalină, iar soarele strălucitor ca lanul de grâu îi oglindea chipul feței gingaș.

Pădurea era nu foarte departe de casa fetei, așa că au pornit în aventură prin spatele grădinii, trecând prin iarba proaspăt ieșită din pământul afânat.

Odată ajunși la pădure, i-au întâmpinat aerul proaspăt al copacilor abia înverziți și cântul păsărilor.

Voioși și bucuroși, ei au pătruns mai în profunzime și au descoperit o luncă plină de floricele colorate. Rex era încântat și alerga după fluturași. Mergând mai departe le-a venit o idee; și, anume, să facă o căsuță într-un copac.

Au ales un stejar bătrân care își avea rădăcinile adânc săpate în pământ. Cu o dorință nestăvilită s-au pus pe lucru și au strâns material pentru zidirea casei mult visate, la care au participat hărnicuțele furnici, puternicul urs, iepurașul Rilă, căprioara Bambi, Cerbul Bătrân, Vulpea Iscusită și Designerul Lup.

Casa a fost isprăvită în scurt timp datorită ajutorului prietenilor devotați, iar acoperișul a fost nespus de mare, și au sărbătorit cu toții inaugurarea căsuței, servind câte o ceșcuță cu ceai.

La sfârșitul zilei necuvântătorii prieteni ai Zânei și a cățelușului Rex au desemnat-o pe fată „Zâna Pădurii”.

*Elevă: Abaza Georgiana
Clasa a V-a B*

Gânduri de iubire

Am ajuns în sfârșit la Năvodari! Ce de ani au trecut! Retraiam din plin clipele adolescenței, când, vară de vară, regăseam marea și ea se cuibărea în sufletul meu!

Întotdeauna mi-a fost dor de aerul sărat al mării, ce îmi pătrundea prin nări până în adâncuri, unde ajungea, sonda, răscolea și scotea la iveală atâtea amintiri...

Priveam infinitul albastru care se contopea cu azuriul cerului și nu se mai putea defini unde începe marea și unde orizontul, unde se termină luciul apei și unde văzduhul...! Mi se tăia răsuflarea și mă lăsam purtată departe, tot mai departe... Parcă nu mai eram eu, ci mă priveam de undeva de deasupra și deveneam o oglindă a sufletului meu... Imagini se perindau pe ecranul expus doar pentru mine, pentru a vedea, a înțelege și a transcende tot ceea ce nu mai corespundea noii energii care-mi pătrundea prin toți porii!

Revedeam o tânără cu părul lung, blond cenușiu, ce-și revărsa privirea albastruverzuie spre valurile înspumate lovindu-se de mal și se întreba, și încerca să se lămurească, să priceapă înțelesul ascuns al fiorilor dragostei... Nu-și explica de ce, uneori, simțea cum sângele năvălea puternic în inimă și-i invadea obrazii, când vreun tânăr o privea și îi plăcea și ei, alteori, de ce nu se înduioșa de privirile fugare ale vreunui neavenit... Ce mecanism deschide poarta inimii pentru a trimite și a primi iubirea? De ce nu rezona cu oricine, ci doar câte un băiat îi făcea să-i sară inima din piept? Cum îi alegea? Nu făcea nimic conștient?

După atâția ani, a conștientizat că nimic nu a fost întâmplător, că fiecare întâlnire, fie ea și pasageră, o ajutase să crească, să se maturizeze, dar, în același timp, de fiecare dată rămânea cu un dor, tânjea după ceva ce părea ireal de atins...

Era atât de pură, încât nu i-ar fi plăcut să supere pe cineva, de aceea, în toți anii care s-au scurs, a avut pretendenți mai mult nepotrivți, decât cel pe care și l-ar fi dorit!

A visat mereu la o iubire unică, pură, eternă... alături de un bărbat care s-o înțelegea, s-o iubească la fel de mult cum l-ar fi iubit și ea, un om care să merite toată această avalanșă de sentimente! Să se scurgă anii și ei tot senini să fie și să ajungă să se plimbe de-a lungul mării, ținându-se de mână, chiar și atunci când trupurile ar fi tremurat sub povara anilor... Erau străfulgerări din alte vieți ce-i umpleau inima de duiosie după ceva impalpabil și, totuși, atât de profund..!

Se simțea legată de lumea sufletelor, în care iubirea este necondiționată și toți iubesc cu o intensitate atât de mare, încât fiecare are inima completă cu dragoste...știa că se rupsese de acolo și tânjea după acea legătură tainică și sacră, care să-i întregească sufletul. Avea senzația că o parte a sufletului ei era departe și o chema, și o căuta, și bătâia...

Cerul o îndemna să pătrundă esența nepătrunsului, să ceară sprijinul Divinității pentru a se cunoaște și a se recunoaște cu

adevărat... Să-și înțe-leagă esența divină. Cu ce era ea mai presus decât restul oamenilor, care-și duceau traiul așa cum și-au ales? Care au fost cele trei opțiuni din care ar fi putut să aleagă, pentru că încarnarea pe planeta Pământ presupune să înveți, să evoluezi ca suflet, având liberul arbitru?

Oare la a câta încarnare se afla? I se părea că viața ei a avut nenumărate încarnări, pentru că fiecare experiență pe care a trăit-o se termina cu atâta suferință, de parcă îi era sortit să renască de fiecare dată din propria-i cenușă, precum Pasărea Phoenix... Ce karmă o purta mereu spre întâlniri nepotrivite, care nu făceau decât să-i zdrențuiască sufletul, să se simtă pierdută, însingurată sau să apuce mereu alt drum, care nu ducea nicăieri? Care erau lecțiile pe care încă nu le învățase? Erau atâtea întrebări ce se rostogoleau ca o avalanșă în mintea ei... De-a lungul anilor a reușit să găsească unele răspunsuri, însă apăreau altele, și altele, cu cât reușea să pătrundă mai adânc alte neînțeleșuri.

Toate trăirile și experiențele pe care le acceptase o ajutaseră să se recunoască, să analizeze ce a făcut bine și ce nu, să se ierte și să învețe să ierte și să mulțumească pentru fiecare nouă lecție la care fusese scoasă la tablă.

Și-ar fi dorit ca de la naștere să fi rămas cu acea cunoaștere a iubirii pure, a liniștii sufletești, a armoniei interioare și a înțeleșurilor despre scopul venirii în această viață...

Atunci când bebelușul vine pe lume, ar fi minunat dacă s-ar putea să înțelegem ce ne transmite prin sunetele pe care le scoate. El nu este pentru prima oară aici și vine din acea parte în care sufletele sunt unite într-o singură energie. Înainte de a se auzi primul strigăt, ca semnal al venirii lui în noua viață, el știe ce are de făcut, pentru a face lumea mai bună, de a-și îndeplini destinul pe care l-a ales. El vine din iubire pentru a dărui iubire.

Ajuns pe planeta noastră, ușor, ușor, familia și societatea îi schimbă drumul firesc al devenirii sale. Există principii, există reguli de la care nu sunt lăsați să se abată. Le inoculăm frici peste frici, care se adâncesc și mai tare, odată cu trecerea anilor. Prima frică, ancestrală pentru om este frica de moarte. Din aceasta derivă celelalte. Nu ar fi cazul să-i fie omului frică de moarte, pentru că este momentul reîntoarcerii de unde a venit, dimensiunea în care totul este sublim. Apoi, le dăruim copiilor noștri limite, de la care nu au voie să abdice. Dacă vrea să le depășească, e necesar să arunce un ochi „în grădina vecinului”, să se compare cu X sau Y, asigurându-i-se astfel reușita. Astfel, familia nu conștientizează că nu poate deveni complet copilul, peste ani, decât dacă învață să se autodepășească, fără a le păsa de cei din jur.

Fiecare om este perfect așa cum este. Normal ar fi să ne acceptăm așa cum suntem și să ne ridicăm noi stacheta permanent, să ne comparăm cu noi înșine cel de ieri, de alaltăieri sau cu cel de acum ceva timp.

Venim aici ca să dăruim lumină și iubire, dar suntem din nou împie-dicați din avân-tul nostru, pentru că suntem învă-țați de mici că dacă

dăruim tre-buie să și pri-mim, iar dacă reușim pe plan profesional și câștigăm bani mulți, fericirea ne este garantată. Oare? Câți oameni săraci nu sunt mai fericiți decât bogatii? Cei cu potențial financiar scăzut învață prin umilințe să nu-și dezvolte ego-ul, ca să fie ei înșiși. Ei știu să se bucure de fiecare clipă în care respiră și trăiesc din plin viața, fiind recunoscători pentru tot ceea ce li se oferă. Nu-și fac griji pentru viitor, ci acceptă totul așa cum vine spre ei.

Educația copiilor ar fi util să fie schimbată, să avem încredere în potențialul lor, să-i lăsăm să se caute, să se cunoască și să ajungă să facă ceea ce-și doresc. Toate energiile negative ne distrug ca ființă umană. Singura care ne înalță și ne umple sufletul de bucurie este iubirea. Vulnerabilitatea fiecărui om iese la iveală, atunci când se îndrăgostește și oferă iubire, iar dacă are norocul s-o și

primească din plin, cu aceeași intensitate, atunci omul nu mai are limite. El se simte sigur pe sine, puternic, gata să dărâme și munții dacă e nevoie. Până la urmă, avem nevoie de atât de puțin pentru a ne simți

întregi și pentru a realiza scopul nostru divin...!

Dacă-i încorsetăm cu reguli, principii, devezi pe care le impunem sau le cerem în conformitate cu credințele și dorințele noastre ca părinți, copiii vor ajunge adulți nesiguri pe ei, atenți mereu să se conformeze cerințelor celorlalți, fără să-și cunoască adevăratul potențial, oameni care nu vor fi întregi și care vor considera suferința, răutatea, invidia, competitivitatea cu cei din jur ca pe ceva natural și firesc.

Din tot ceea ce le transmitem copiilor noștri cele mai importante sunt cunoașterea de sine și certitudinea că sufletul nostru este o parte din întreg, că fiecare dintre noi suntem propriul creator al vieții care ni se desfășoară înainte.

M-am întrebat deseori când tristețea și durerea se abăteau asupra mea, atunci când constatam că nutresc o iubire neîmpărtășită, dacă și Dumnezeu o fi trist când noi îi întoarcem spatele sau când credem că ne-a părăsit... El ne iubește necondiționat, indiferent de alegerile pe care

le facem și cred că e tare mulțumit atunci când ne exprimăm recunoștința pentru ceea ce ne oferă viața, dacă învățăm să ne lăsăm în voia fluxului de energie divină!

Oare cât va mai dura până când omenirea se va compasiune pentru aproapele său, să se iubească și să iubească, să-și dorească pacea pe acest pământ?

Un noian de întrebări țâșneau din interiorul meu și mi-aș fi dorit să pot să deslușesc neînțelesul. Multe dintre misterele acestei vieți, experiențele pozitive și eșecurile acumulate mi-au dat mereu de gândit...

Marea se desfășura ca un verde smarald în fața ochilor mei și mi-am reamintit de tânăra care pășea în viață cu o mulțime de vise de împlinit...ea privea cu optimismul tinereții clipele care se vor aduna în buchetul vieții ei. Avea 17 ani și ochii ei albaștri ca azurul cerului oglindeau frumusețea sufletului ei. Visa să întâlnească tânărul care s-o facă să nutrească cele mai pure sentimente de dragoste, să dăruiască și să primească fiorii adierii sufletului, care s-o înalțe spre infinitul necuprins.

Prof. dr. Țăpârdea Daniela

Planeta Pământ după 50 de ani lumină

Era anul 10023.

O dimineață răcoroasă de primăvară. Ora 10:21. Roboții puseseră stăpânire pe Pământ și erau controlați de liderul lor Reaper și prințesa Widowmaker. Împreună ei conduceau Pământul. Însă mai era o speranță: echipa Overwatch. O

echipă formată din cei mai buni eroi ai lumii.

Între timp în baza centrală Overwatch se discuta:

– Repede, ne trebuie un plan! Zise Winston nervos.

– Am putea să ne lansăm din avionul invizibil și să-i anihilăm! spuse cu o figură plină de dispreț Lucio.

– Spre avion! strigă Soldier 76.

În timp ce urcau în avion, Junkret zise:

– Mă leg la șiret! Vin imediat! Însă ceilalți nu-l auziră și plecaseră fără el. Stați, așteptați! Strigă disperat Junkret.

Aflați în avion, aproape de țintă:

– Începem atacul! În acel moment eroii noștri se parașutează la țintă direct pe roboții gardieni și-i anihilează pe toți.

– Repede, să intrăm! Zise Tracer grăbită.

– Nu, trebuie să ne mișcăm fără să ne simtă!

– Da, sau... În acel moment Tracer intră în baza inamică cu viteza luminii, însă senzorii de super viteză au defectat-o și au prins-o în capcană.

– Tracer, nu!

– Ha, ha, ha! zise Reaper în timp ce stătea pe tron, iar Widowmaker avea ținta sniperului fixată pe capul lui Tracer.

– Poc! trase Widowmaker, dar se pare că glonțul fusese ricoșat de bomba lui Junkret ce o lovi pe ea în față.

– O, nuuu! Iubito! Ne mai vedem echipă Overwatch! Fiți siguri de asta! Apoi cei doi se teleportaseră într-o rachetă ce avea să-i ducă pe Marte.

– Junkret, m-ai salvat! Dar cum ai ajuns așa repede?

– Cu noua mea invenție: raketopantofii. Și da, știu, că-i cam ciudat, dar măcar acum lumea e un loc mai bun!

Și de atunci oamenii puteau să râsufle liniștiți datorită echipei Overwatch!

*Elev: Danilov Radu
Clasa a VI-a B*

Renașterea primăverii

Scoate soare raze mari,
Cântați liberi, voi, canari,
Păstrați frigul doar în gând,
Se dezgheață vechi pământ!

Iese fir de iarbă verde,
Omătul abia se mai zărește,
Crește vesel ghiocel
Și natura după el.

Că vin multe păsări, flori,
Cerul scăpa acum de nori,
Câmpia- n duminică înflorește,
Ca un fir magic de poveste,
Pe munți, pe văi, pe creste,
Ca un cântec de copil,
Primăvara cum o știu.

*Elev: Pantazi Robert
Clasa a VI-a A*

Aventura buburuzei Mia

Se spune că, încă de la începutul timpurilor, buburuzel e sunt simbol al norocului și că acestea trăiesc în firele de iarbă, unde începe și povestea noastră.

Într-o zi de toamnă târzie, în satul firelor de iarbă, buburuzel se pregăteau de plecarea către un loc mai călduros unde să hiberneze, iar printre acestea se afla o mămăruță mai specială, buburuza Mia. Aceasta nu era o buburuză obișnuită, pentru că, în loc de un corp roșu cu pete negre, ea avea un corp negru cu pete roșii, ceea ce o făcea specială. În acea zi, urmau să plece spre un loc unde să petreacă iarna.

Călătoria a început! Toate buburuzel zburau într-un roi mare, până când un vânt le-a lovit pe micile făpturi. Mia nu a putut face față, așa că vântul a dus-o departe de roiul ei. Când adierea cea puternică s-a oprit, Mia nu mai știa unde este și nici unde ar putea să fie suratele ei. Așa că aceasta a zburat tot înainte, până când a ajuns deasupra unei păduri în care erau doi pădurari ce tăiau lemne. Aceștia luau trunchiurile de copac și le puneau într-o mașină. Dar nu luau

doar trunchiurile, ci și cuiburile a mii de păsărele. Sărăcele! Ce vor face când va veni primăvara și nu vor mai avea unde să se întoarcă? Mia era foarte necăjită din această cauză,dar nu avea ce să facă, așa că își continuă drumul.. După nenumărate bătăi din aripi și un drum foarte lung, Mia a ajuns

deasupra unui orașel micuț cu multe clădiri. Ea observă o fetiță fericită care se plimba cu părinții săi pe un drum, iar pe celălalt un copil singur, mic și care plângea și tremura sprijinit de peretele rece al unei case. Probabil că fusese abandonat de părinții săi. Ce oameni cruzi! Mica buburuză nu-și putea imagina un astfel de lucru. Până la urmă, trebuia sa-și continue drumul, așa că plecă.

Chiar înainte să părăsească orașul,aceasta observă o gaură într-un perete, în care se aflau paie și părea un loc călduros. Mia merse acolo și se instală. Dar încă nu putea să se simtă comod, deoarece se tot gândea la lucrurile pe care le văzuse. Nu-și putea imagina asemenea lucruri rele. În satul ei, totul era liniștit și frumos, dar în lumea oamenilor nu era chiar așa de ușor. I-ar fi plăcut ca toată lumea să fie fericită. Dar asta nu se putea.

Buburuza Mia a hibernat în acel loc până a venit primăvara. Mia s-a întors în satul ei și, pe drum, a observat că acel copil pe care îl văzuse era acum bucuros, pentru că își găsisse o familie, iar pădurea care fusese tăiată de cei doi pădurari avea acum arbuști mici care urmau să crească.

Cand s-a întors în satul ei, a fost foarte bucuroasă când și-a revăzut suratele și pentru că lucrurile rele pe care le văzuse când plecase se schimbaseră în ceva bun.

Elevă: Vezeanu Mara

Clasa a VI-a A

The Creature in the Woods

I decided to go on a trip to the mountains since I had a friend who owned a wooden cabin in a mountain forest. I had planned to spend three days there, but a nightmarish event occurred.

I arrived there at ten o'clock in the morning. I had a long drive and I wanted to relax and enjoy the snowy weather so we went skiing. After a few

hours, we went to a local souvenir market and bought a wooden commemorative plaque, since a tradition involving a competition occurred a few days prior to my visit.

It was five o'clock when we returned to the cabin, and it was already dark outside. I suggested my friend to take a walk through the woods surrounding the cabin. He told me he had to return to the cabin, because he had forgotten something. I told him that he would find me at the same spot where we split up. I waited for half an hour, but he had never returned. I tried to find my way back to the cabin, but something caught my attention: a track of footprints; not

human ones, more like dog paws, but twice the size. The distance between each footprint made it obvious it was walking on two feet. I was terrified, but I decided to follow the footprints anyway. The track led to a cave. Just as I was about to

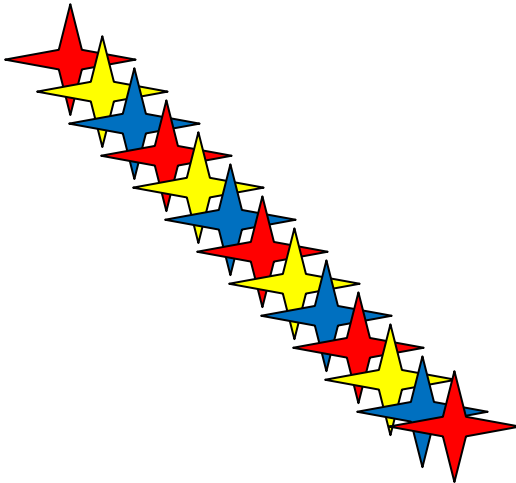
step in, I heard my friend's voice screaming my name. As I turned around, I heard a deafening howl from inside the cave. We ran as fast as we could back to the cabin, locking every window and door. I asked him what happened and he told me he saw a huge creature, probably nine feet tall, dragging a corpse. As he was about to run away, it turned around and let out a terrifying howl. Now that I think about it, I heard an unusual howl while I was trying to find my friend, but I brushed it off, thinking it was a wolf.

I went outside and sat down on a chair in the front patio, trying to find a logical explanation to what I saw. One hour later, a pickup truck pulled up in front of the cabin. It was the forest rangers, and it seems like my friend had sent a complaint to the local police department. They thought we were crazy, but they decided to scout the forest anyway.

It was nine o'clock and every villager had heard the news of the forest patrol gone missing. Everyone was shocked and had no clue to what had happened, but we figured out what had gone down.

After recovering in the warmth of the cabin, which was actually very comfortable, I went outside again. Seeing the pickup truck headlights on the road nearby I realized I wasn't alone as I imagined. I only spent one day there. I was sorry I had to continue my journey so soon.

Elev: Nan Robert Gabriel
Clasa a VIII-a A

Curățenia de primăvară

Este luna aprilie. Zăpada s-a topit și ghiociei au răsărit. În lumea poveștilor începe faimoasa curățenie de primăvară.

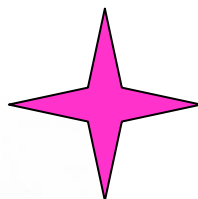
Anul acesta, târgul va avea loc într-o pădure de la marginea orașului Mandala, acolo totul este pictat în culorile curcubeului. În luminișuri, pe peticele de pământ copacii reflectă lumina galbenă a mândrului soare. Câteodată poți vedea câte o sclipire aurie de la acoperișurile mandalurilor. Era un loc perfect pentru târg.

Toată lumea a fost uimită și asta i-a făcut bine dispuși. Până la urmă s-au așezat toți într-un cerc pe sol. Cercul era gigantic. Erau atât de multe personaje încât raza formei geometrice era de paisprezece kilometri. Joe Bostan, cunoscut drept băiatul miliardar a dat batonul nou de ciocolată al tatălui său lui Willy Wonka. Matilda, o fetiță mică de vârstă, scundă, cu părul brunet și lung, slăbuță la trup dar foarte isteată și descurcăreță, ba chiar deșteaptă și bună, și-a dat manualele pentru clasa a IV-a lui Jim Năsturel.

- Ce să fac cu ele? Întrebă Jim.
- Să înveți ca să poți să te descurci în viață. Recunoști câte ceva de pe coperti?
- Asta e cheia sol?...

Și așa continuă discuția până seara. Atunci, toți și-au luat catrafusele și s-au dus la casele lor!

*Elev: Butoi Mihnea
Clasa a III-a C*

Serin

Într-o zi mă gândeam să merg la Walt Disney să-i fac o propunere.

– Bună ziua!

– Bună ziua! Cu ce te pot ajuta?

– Am venit pentru a vă cunoaște dar am și o propunere.

– Spune, te rog.

– Am creat un personaj principal și aș dori să joace în filmele Disney.

– Are și un nume?

– Da, îl cheamă Serin.

– Descrie-l puțin!

– Are ochi albaștri, păr blond și un nas mare.

– Puteri paranormale are?

– Desigur! Poate zbura, se face invizibil și se teleportează.

– Acesta este cea mai bună ofertă pe care am primit-o până acum!

– Mă bucur să aud asta. Nu-mi vine să cred ce personaj am creat!

– Este ceva unic, nu banal!

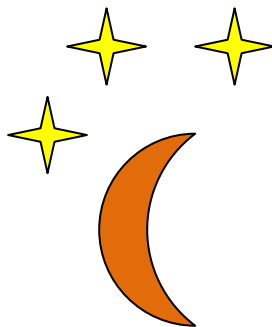
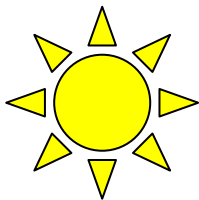
– De asta m-am gândit să vi-l prezint. A fost o onoare să vă cunosc. La revedere!

– La revedere!

Și așa am reușit să-l conving pe Walt Disney să facă un film despre personajul meu.

Elev: Ignat Mihai

Clasa a III-a C

Puternicul Codiță

Am aflat de creatorul de desene animate pentru copii Walt Disney. Mie îmi venise o idee: să îl conving să facă un desen cu un personaj făcut de mine.

– Bună ziua! Sunt un mare fan a desenelor făcute de dumneavoastră.

– Bună ziua!

– Aș vrea să vă prezint un personaj făcut de mine și dacă ați putea să faceți un desen cu el.

– Descrie-mi personajul.

– Este un motan pe nume Codiță, poate sta în două labe și poate zbura. Este foarte puternic, are o carapace care se poate transforma în culorile curcubeului și chiar poate să picteze cu coada.

– Interesant! Cum ai vrea să se numească desenul?

– Puternicul Codiță. Și Codiță mai poate juca ”leapșa”.

– O să-ți fac desenul.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere!

*Elevă: Gramaticu Juliana
Clasa a III-a C*

*Elevă: Sterpan Ilinca
Clasa a VII-a B*

Știați că...

Cei mai mari dinozauri aveau peste 30 m lungime și 15 m înălțime?

CUPRINS

Zâna Apelor.....	3
Halloween	7
În spațiu cu astronautii	8
Ziua de Halloween!.....	9
Legenda autorului	10
Ghicitori	12
Știați că	13
Cărțile lui Mihai	14
Toamna are roade	16
Toamna	17
Legumele certărețe	18
Poezia crizantemelor	20
Legenda crizantemelor	21
Să mă împrietenesc cu un copil fără încredere în el?.....	23
Zâna	25
Gânduri de iubire	27
Planeta Pământ după 50 de ani lumină	36
Renașterea primăverii	38
Aventura buburuzei Mia.....	39
The Creature in the Woods	42
Curățenia de primăvară	45
Serin	47
Puternicul Codiță	49
Știați că..	50

În atenția cititorului:

Ești talentat, scrii poezii și compuneri frumoase?

trimite-ne

o lucrare pe adresa de email:

revistascolii176@yahoo.com

Și vei fi publicat!!!...

Află cum poți deveni ziarist scriindu-ne!!!...

**Trimite acum un articol sau o creație literară la
adresa de email:**

revistascolii176@yahoo.com !!!...